

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

14. SRPNA 2016

Z obsahu:

**Matka Boží není
panovnicí,
ani protagonistkou**

Homilie Svatého otce
Františka při děkovné
mši svaté na Jasné Hoře
(Čenstochová)

28. července 2016

- strana 2 -

Snoubenka Ducha Svatého
Sjednocení Panny Marie
a Ducha Svatého
podle sv. Maxmiliána
Marie Kolbeho

- strana 4 -

**Panna Maria -
pomocnice v každý čas**

- strana 6 -

O nanebevzetí

Panny Marie
Sv. Alfons Maria
de Liguori

- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (36)**

- strana 10 -

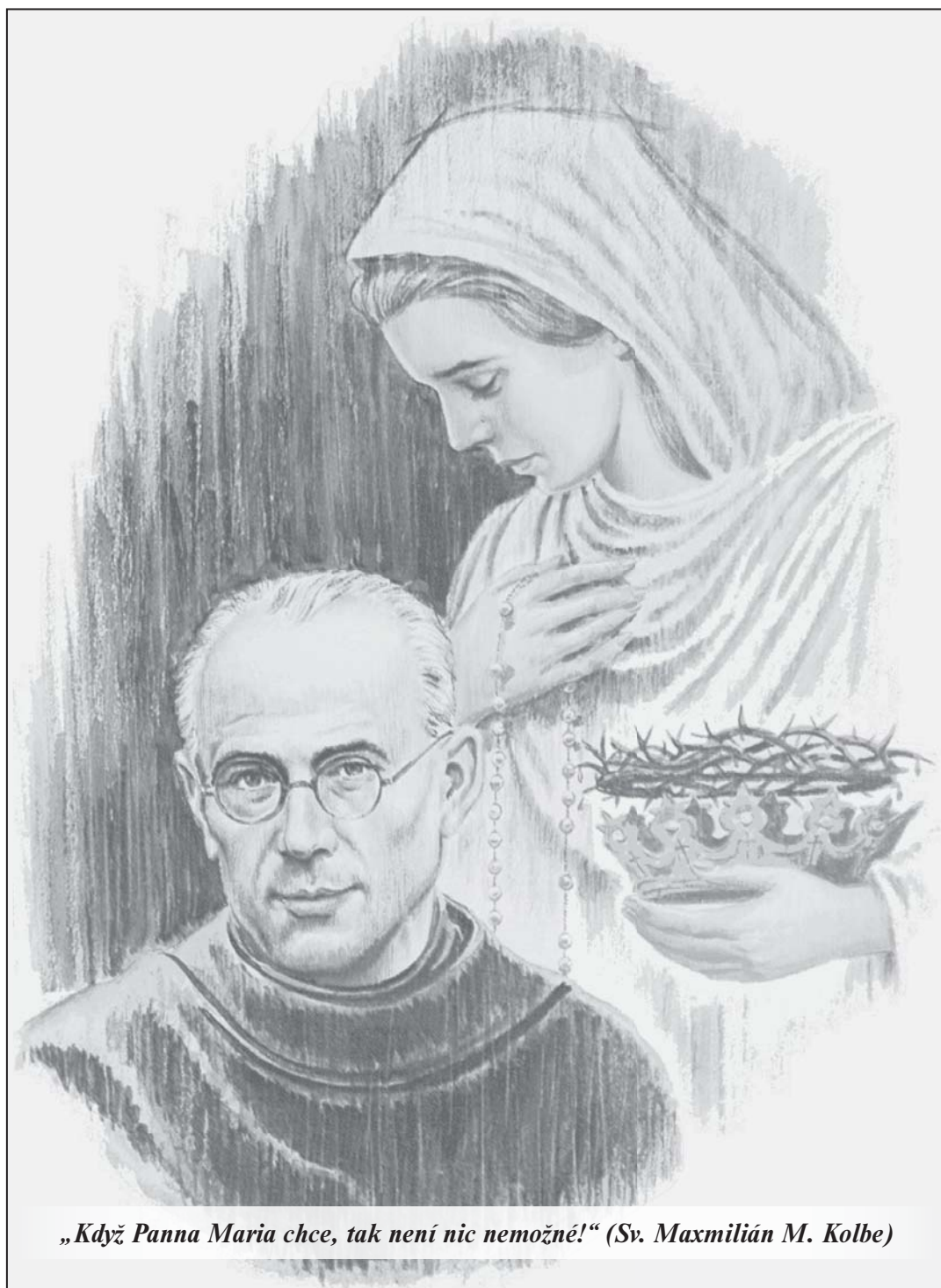
Náboženský stát (2)
Grzegorz Kucharczyk

- strana 11 -

**Znamení přítomnosti
Boha ve vesmíru (1)**

P. M. Piotrowski TChr

- strana 13 -

„Když Panna Maria chce, tak není nic nemožné!“ (Sv. Maxmilián M. Kolbe)

Matka Boží není panovnicí, ani protagonistkou

Homilie Svatého otce Františka při děkovné mši svaté
za 1050. výročí křtu Polska na Jasné Hoře (Čenstochová) 28. července 2016

Zdnešních liturgických čtení vyplývá jakési božské vlákno, které prostupuje lidskými dějinami a utváří dějiny spásy.

Apoštol Pavel k nám promlouvá o velkém Božím plánu: „Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy.“ (Gal 4,4) Dějiny nám nicméně praví, že lidstvo nebylo nijak zvlášť dobře připraveno, a ani tehdejší doba nebyla obdobím stability a pokoje: nebyl to „zlatý věk“. Světová scéna si tedy příchod Boha nezasloužila, ba ani „vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11). Plnost času byla darem milosti: **Bůh naplnil náš čas svým překy-**

pujícím milosrdenstvím, z čisté lásky dal času plnost.

Nejvíce zaráží, **jak** se tento příchod Boha v dějinách uskutečnil: „narozením ze ženy“. Žádný triumfální vstup, žádná velkolepá manifestace Všemohoucího. Neukazuje se jako oslepující slunce, nýbrž přichází na svět tím nejjednodušším způsobem, jako dítě z matky, stylem, o kterém mluví Písmo: jako déšť na zem (srov. Iz 55,10), jako nejmenší ze semen, které klíčí a roste (srov. Mk 4,31–32). Takto, na rozdíl od našeho očekávání a možná i přání, Boží království nyní stejně jako tehdy „nepřichází tak, že by se to dalo

pozorovat“ (Lk 17,20), nýbrž **v maličkosti, v pokoře**.

Dnešní evangelium navazuje na toto vlákno, které jemně prostupuje dějinami: od plnosti času přecházíme ke „třetímu dni“ Ježíšovy veřejné služby (srov. Jan 2,1) a ke zvěstování „hodiny“ spásy (srov. Jan 2,4). Čas se krátí a Bůh se vždycky projevuje v maličkosti. Tak nastává „počátek znamení, která Ježíš učinil“ (Jan 2,11) v Galilejské Káně. Není to okázalé gesto učiněné před zástupy, ani zásah řešící ožehavou politickou záležitost,

Pokračování na str. 7

Jde-li o Boží věc, která je pro člověka nedosažitelná, neznamená to ještě, že je neuskutečnitelná. Nezapomínejme, že jakákoliv duchovní záležitost – a to je každá, při níž jde o duši člověka – je nutně spojena s nadpřirozeným působením Trojjediného Boha. A jak nás učí katolická církev, a mnozí svatí toto učení potvrzují slovy i činy, ba i divy, Prostřednicí všech potřebných milostí k uskutečnění Božího díla v životě člověka je Panna Maria. Jak říkával světec dnešní neděle (i když liturgicky nepřipomínán právě z důvodu přednosti slavení dne Páně), sv. Maxmilián Maria Kolbe: „Pro lidi je to nemožné, ale Panna Maria to v Boží síle dokáže.“ (str. 6)

Sv. Maxmilián je pozoruhodnou osobností 20. století, a to nejen pro známý příběh konce svého života: Byl usmrcen fenolovou injekcí v koncentračním táboře v Osvětimi poté, co nabídl svůj život za život spoluvězně, velitelem tábora vybraného spolu s dalšími ke smrti hladem. Možná stále ještě málo doceněná je i mariánská spiritualita, jež doslova utvářela jeho život a jež proměňovala životy těch, kdo se dostali do Kolbeho blízkosti. Je to světec, který má co říci i dnes, lidem prostým i učeným. Dnešní doba vyžaduje totiž od katolického křesťana, aby se neustále nechával vést Duchem

Editorial

Svatým, neboť ďáblové útoky na lidský intelekt a duchovní rozpoložení člověka jsou tak rozšířeny, že jen stěží lze najít chvíle, kdy můžeme hovořit o „klidu zbraní“. Právě sv. Maxmilián nás může navést správným směrem, jak neustálého spojení s Duchem Svatým nejsnadněji dosáhnout: skrze Snoubenku Ducha Svatého, Pannu Marii. (str. 4–5) A jak připomněl na Jasné Hoře papež František, Matka Boží si všímá našich problémů a zasahuje – čili jinak řečeno: je opravdovou Pomocnicí v každý čas.

O mimořádném omilostnění Matky Boží můžeme velmi dobře rozjímat při pondělní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Událost, k níž došlo před dvěma tisíci lety, dává odpověď na případnou otázku, kam zařadit Pannu Marii v hierarchii svatých a andělů. Ona je totiž povýšena nad všechny anděly, neboť nad sebou vidí již jen svého Syna, který je jednorozeným Synem Božím. (str. 8–9) A jakým způsobem miluje děti svého Syna, které jsou i jejími dětmi, odzrcadluje její láska k jejím pozemským snoubencům, svatému Josefovi. (str. 10) Tak vznešená a milující Matka je tedy nepostrada-

telnou Průvodkyní životem pro každého, kdo se jí svěřil a zakusil její mateřskou lásku. Mnozí z nás by jistě mohli vyprávět podobné „neuvěřitelné“ příběhy, o nichž slyšíme nejen u sv. Maxmiliána...

Při pohledu na Nanebevzatou je nemožné tvrdit, že Bůh neexistuje. Dokonce i věda – je-li k sobě pravdivá – dochází k tomu, že existuje Stvořitel světa. (str. 13) A přesto v dějinách lidstva najdeme nespočet případů, kdy se bezostyšně popírá přirozený řád, Bohem zapsaný do srdce člověka. (str. 11–12) Toto duchovní násilí došlo až tak daleko, že kult Nejsvětější Trojice je, žel často úspěšně, nahrazen kultem blíže neidentifikované „Nejvyšší bytosti“. Může se to zdát jako ideální mezistupeň k poznání pravého Boha v Trojici. Výjimky sice potvrzují pravidlo, ale těžko lze takto zlehčovat radikální omyl v myšlení člověka! Trojjediný Bůh je zcela konkrétní osoba: Stvořitel, Otec, Vtělené Slovo, Vykupitel, Utěšitel...

Kéž se Panna Maria Nanebevzatá stane Prostřednicí potřebných Božích milostí pro všechny, kdo potřebují ke spáse své duše obrácení! A to potřebujeme neustále i my, kdo jsme uvěřili v konkrétního Trojjediného Boha. Bůh buď všem skrze Matku Boží milosrdný!

Daniel Dehner

Zpráva o krutostech, s jakými se lidé dokážou obracet proti Božím poslům, tě má připravit na překvapující Ježíšova slova, která jako by ani nepatřila do radostné zvěsti. Pros Ducha Svatého, aby ti dal poznat, jak máš přijímat protivenství a jak se máš chovat k těm, kteří k tobě přicházejí v Božím jménu. Oni jsou totiž jeho hlasem, který ti oznamuje věci naléhavé, ale i nepřijemné. Čím větší je lidská zatvrzelost, tím důraznější musí být Boží varování. Není proto divu, že se proroci setkávají s nevolí a záští. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval před příchodem nepřítele, který obklíčí Boží město. Ale ani když se Hospodinovo slovo naplnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, nýbrž se obrátil proti prorokovi.

Jeremiášův osud také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a zloba vůči Božím poslům: panovník ustupuje zájmům svévolných úředníků, kteří mu přerostli přes hlavu. Ti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a pohodlí. Ačkoliv Jeremiáš jen tlumočil varování od Hospodina, překroutili rádci skutečnost a obvinili ho lživě, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Na tuto skutečnost tě chce upozornit nejvyšší Prorok jednak proto, že stejný osud křivého obvinění čeká i jeho samotného. Všimni si, že je mu při tom úzko a mluví o tom s velkou bolestí. Ale uvádí to také proto, abys věděl, že ani ty se nebudeš moci vyhnout podobným svízelným, chceš-li být jeho učedníkem. Proč mluví o ohni, který přišel vrhnout na zem, a současně o velké touze, aby už vzplanul? Protože hořet Ježíšovým plamenem znamená také prorokovat, hlásat jeho poselství, třeba beze slova. Ježíšova pravda je oheň, který páli a stravuje, ale současně také očišťuje a proměňuje. Odstraňuje všechno, co je uschlé a neúčinné, a ono se přitom často houževnatě brání. Naopak tento oheň vítá všechno to, co touží hořet nejčistší láskou ke svému Pánu a Spasiteli. To je tedy důvod, proč Pánův oheň nutně vede k rozdělení. Ježíš sám však příčinou tohoto rozdělení není. Jeho touhou není rozdělovat ani vyvolávat různice. Ty jsou jen důsledkem rozdílného a často protichůdného vztahu k němu a k jeho slovu. K tomu, abys na sebe svolal nelibost svého okolí, není často ani zapotřebí, abys ote-

Nezbytná protivenství

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Nepřišel jsem zavést pokoj,
ale rozdělení.*

vřel svá ústa. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň výrazně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří si libují v šeru a v chladu. Kdybys chtěl s nimi za každou cenu zachovat pokoj, musel bys v sobě udušit Ježíšův plamen a stát se chladným a neúčinným jako ostatní. To by však znamenalo opustit cestu a poslání svého Pána.

Pánu je úzko nejen proto, že ho čeká umučení a smrt, ale i proto, že svým poselstvím nutně působí tak bolestné rozdělení. I tobě to nutně působí bolest, že dochází k nepochopení, nepřátelství i pronásledování, a to tím více, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani Pánu se nevede jinak: *Přišel mezi své, a svoji ho nepřijali.*⁽¹⁾ Podrobil se však vůči Otce: *Místo radosti, která se mu nabízel, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* Jako jeho svědek se nemůžeš vyhýbat jeho osudu: *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Vždyť doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží říká: Pošlu k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat.*⁽²⁾ Od samého začátku zde byli věřící, kteří *předvídali z podnětu Ducha Svatého*⁽³⁾. Čím více se přibližuje nepřítel, tím naléhavější je jejich varování. Ani oni nikoho nenechávají lhostejným, ale jako dříve, hlasy, jimiž Duch Svatý promlouvá k světu, setkávají se s protichůdným ohlasem a tak vzniká rozdělení.

Pociťuješ-li nechuť k takovým prorocstvím, nechápej to hned jako důvod, abys je odmítal. Uvážlivě zkoumej, proč jsou ti proti srsti, aby ses nakonec nepřipojil k těm, *kteří se dopustili zlého, když proroka vsadili do studny.* Odkud máš jistotu, že v každém rozdělení stojíš vždy na správné straně? Nevadí ti náhodou právě to, že jiní svítí a hřejí? Neponouká tě svatý zápal tvého bližního, abys hledal důvody k jeho zlehčování, odmítání a odsuzování? Nejsi nakonec sám v sobě rozdělen?

Jediná síla, která ti pomůže přemáhat rozdělení a vrátí tě na správné místo, je pokora. Poklekní před Pánem a při-

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4–6.8–10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“ Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nemohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve věžeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ni hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1–4

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, všechno, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale

Dokončení na str. 5

znej upřímně a otevřeně: *Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.*⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o Tobě a snažet přitom nepřizeň, jak Tys ji snašel, *když Ti lidé prudce odporovali.* Nauč mě dívat se na druhé Tvýma očima, abych nesoudil jinak, než soudíš Ty, ale soud ponechal Tobě. Nauč mě přemáhat mou vlastní nevoli a povýšenost, abych byl schopen rozeznávat Tvůj hlas a Tvou vůli v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro vkládáš do úst druhých lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy,* kterou mi druzí připravují, *i z bahnitého kalu,* do kterého sám upadám pro svou pýchu. *Na skálu postav mé nohy*⁽⁵⁾, abych nekolísal, když ke mně promlouvá Tvá láska.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 1,11; ⁽²⁾ Lk 11,49; ⁽³⁾ srov. Sk 11,27;

⁽⁴⁾ Ž 40,18; ⁽⁵⁾ srov. Ž 40,3.

Snoubenka Ducha Svatého

Sjednocení Panny Marie a Ducha Svatého podle sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

Velký učitel o Panně Marii

Kdo z nás by neznal velikého světce Maxmiliána Marii Kolbeho? Vždyť o něm vyšly mnohé knihy⁽¹⁾ a články a před nějakou dobou byl i natočen dobrý hraný film!⁽²⁾ Je především známý hrdinským činem, kterým zpečetil svůj svatý život: tím, jak v koncentračním táboře Osvětim nabídl svůj život za spoluvězně odsouzeného k smrti a po jednadvacetidenním mučení hladem byl dne 14. srpna 1941 usmrčen fenolovou injekcí.

Sv. Maxmilián Maria je také jistě známý jako velký mariánský ctitel a zakladatel Rytířstva Neposkvrněné. Možná je však méně známý jako velký učitel o Panně Marii. Dnes již svatý papež Jan Pavel II., který Maxmiliána Marii Kolbeho 10. října 1982 svatořečil, vyzdvihl tuto jeho mariánskou nauku o několik týdnů později, když 8. prosince, o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, slavil mši svatou v římské bazilice Santa Maria Maggiore. Tehdy řekl, že otec Kolbe zevrubně promyslel tajemství Neposkvrněného početí Panny Marie „s intuicí světce a jemností teologa ve světle Pisma svatého, učitelského úřadu církve a liturgie církve, přičemž z něho získal nádherné poučení. V naší době se jeví jako prorok a apoštol »mariánské éry«, která slouží k tomu, aby Ježíš Kristus se svým evangeliem zazářil na celém světě.“⁽³⁾

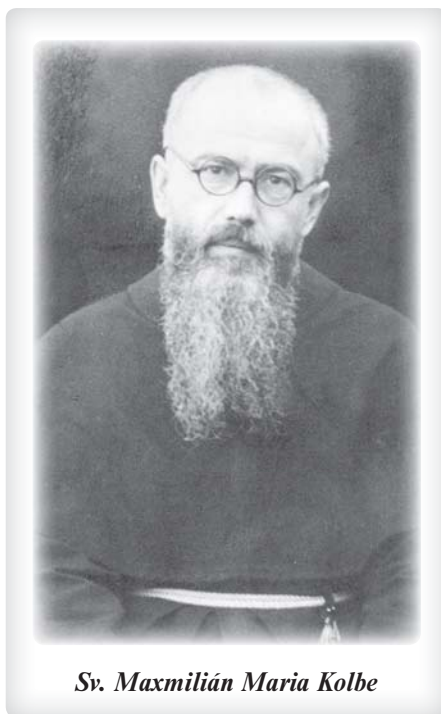
Panna Maria a Duch Svatý jsou takřka jednou bytostí

Tím, v čem učení sv. Maxmiliána Marie Kolbeho o Panně Marii, tak vyzdvihované sv. Janem Pavlem II., zvláštním způsobem vyniká, je, jak zdůraznil spojení Neposkvrněné Panny a Ducha Svatého: spojení, které bývá tradičně vyjadřováno označením Panny Marie jako *Snoubenky Ducha Svatého*. Myšlenky sv. Maxmiliána Marie Kolbeho v tomto směru jsou opravdu hluboké, krásné a odvážné.

Otec Kolbe tak přímo praví: Neposkvrněná je „nevýslovným způsobem sjednocená s Duchem Svatým jako jeho Snoubenka,

avšak ve smyslu nesrovnatelně dokonalejším, než jak mohou tvorové toto slovo chápat. Jaké je toto sjednocení? Je především vnitřní, je to sjednocení její bytosti s bytostí Ducha Svatého“: sjednocení osoby Panny Marie s osobou Ducha Svatého. „Duch Svatý v ní bydlí, v ní žije, a to od první chvíle její existence, vždy a navěky. [...] U stvořených podob je sjednocení lásky sjednocením nejtěsnějším. Písmo svaté říká, že budou dva jedním tělem. Způsobem nevýslovně užším, niternějším a podstatnějším žije Duch Svatý v duši Neposkvrněné, v její bytosti, a oplodňuje ji, a to od první chvíle její existence po celé její trvání, to znamená věčně.“⁽⁴⁾

I když na rovině bytí zůstává „nebyťčný“ rozdíl mezi Pannou Marií a Duchem Svatým – vždyť Maria je lidskou, stvořenou, omezenou bytostí a Duch Svatý je božskou, nestvořenou a neomezenou osobou –, přesto se na základě právě citovaných slov otce Kolbeho můžeme odvážit říci, že na rovině poznání a lásky takřka splývají hranice mezi Marií a Duchem Svatým, takřka jsou jakoby jednou bytostí: vždyť Maria, Neposkvrněná, neklade Duchu Svatému a jeho působení ve svém

Sv. Maxmilián Maria Kolbe

srdci ani ty nejmenší překážky a nechává se jím úplně vést; je zcela otevřená Duchu Svatému, „průzračná“ Duchu Svatému.

Neposkvrněné početí: zasnoubení Panny Marie a Ducha Svatého

Právě jsme si uváděli, jak sv. Maxmilián Maria Kolbe říkal, že Duch Svatý bydlí a žije v Panně Marii již „od první chvíle její existence“. Tím se tento světec dotýká pravdy o Panně Marii, do které on sám tak hluboce pronikl, totiž pravdy o Neposkvrněném početí Panny Marie. Co tato pravda znamená a jak spojuje Marii s Duchem Svatým? Neposkvrněné početí Panny Marie znamená, že Maria byla už v první chvíli své existence, tedy v samotném okamžiku, kdy Bůh vléval do jejího těla její nesmrtnou lidskou duši, na rozdíl od všech ostatních lidí uchráněna od poskvrny dědičného hříchu a skutečně *milostiplná*, jak ji později, ve chvíli zvěstování, pozdraví sv. archanděl Gabriel.⁽⁵⁾

Maria je tedy od první chvíle své existence neposkvrněná a milostiplná: naplněná takovou milostí, že jí převyšuje milost všech andělů a svatých dohromady; naplněná, ba „přeplněná“ milostí Ducha Svatého. Proto je již od počátku svého života v určitém smyslu Snoubenkou Ducha Svatého, zcela oddanou a zasvěcenou Duchu Svatému. Otec Kolbe v této souvislosti poukazuje na to, jak Panna Maria při svém zjevení v Lurdech označila sebe samu za Neposkvrněné Početí: „Já jsem Neposkvrněné Početí,“ řekla sv. Bernadettě. Není divu, že tak učinila, neboť tento název „ji neustále připomíná zasnoubení s Duchem Svatým, uskutečněné už v okamžiku jejího početí.“⁽⁶⁾

Zvěstování:

Panna Maria jako Matka Boží

Toto zasnoubení Panny Marie s Duchem Svatým se však naplňuje – konzumuje – ve vrcholné chvíli zvěstování, kdy se uskutečňuje „zázrak všech zázraků“, vtělení Božího Syna: to, že se samotná druhá osoba Nejsvětější Trojice, Syn, Bůh sám, stává pro nás a pro naši spásu člověkem. A opravdu se tehdy naplňuje zasnoubení Panny Marie s Duchem Svatým, neboť – jak vyznáváme v Krédu – Boží Syn „*skrže Ducha Svatého* přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“; neboť ke vtělení Sy-

na Božiu v Mariině lůně dochází působením Ducha Svatého.

Jak učí sv. Pavel, „když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy“ (Gal 4,4). Avšak Bůh Otec nejenom posílá svého Syna, aby se v Marii, Ženě, stal člověkem, ale spolu se Synem posílá také Ducha Svatého, aby v Marii toto dílo vtělení Božiu Syna způsobil, aby z ní skutečně učinil Matku Boží.⁽⁷⁾ To vyjadřuje sv. archanděl Gabriel, když při zvěstování Panně Marii říká: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní!“ (Lk 1,35) Toto „zastínění“ Duchem Svatým, kterým Maria počíná být Matkou Boží, nám připomíná jiná viditelná poslání Ducha Svatého v dějinách spásy: poslání Ducha Svatého v podobě holubice při křtu Krista, jímž začíná jeho veřejné působení; poslání Ducha Svatého v podobě světelného oblaku při proměnění Páně, kterým on vstupuje do velikonočního tajemství svého ukřižování a zmrtvýchvstání; a konečně poslání Ducha Svatého na apoštoly o Letnicích v podobě ohnivých jazyků nad jejich hlavami, a to ve chvíli, kdy vycházejí do světa hlásat evangelium.⁽⁸⁾

Letnice: Maria jako Matka církve

Zde, při seslání Ducha Svatého o Letnicích, Maria nemůže chybět! Jak by mohla být nepřítomna při zrození církve, Kristova tajemného Těla, působením Ducha Svatého o Letnicích ta, která se působením téhož Ducha Svatého stala Matkou Krista, Hlavy církve, ve chvíli zvěstování? A tak podle svědectví Skutků apoštolů je to Panna Maria, která se spolu s apoštoly, zbožnými ženami a Ježíšovými příbuznými po devět dní v jeruzalémském večeřadle vytrvale modlí a pak je přítomna samotnému viditelnému – a také velmi

slyšitelnému – seslání Ducha Svatého.⁽⁹⁾ Duch Svatý, který z ní již předtím učinil Matku Boží, z ní nyní činí Matku církve.

Prostřednice všech milostí Ducha Svatého

Jak jsme viděli, Maria je působením Ducha Svatého neposkvrněná a milostiplná ve svém početí, Matka Boží při zvěstování a Matka církve o Letnicích. Proto je pochopitelné, proč podle Božiu ustanovení, jak opět uvádí sv. Maxmilián Maria Kolbe, jako „Snoubenka Ducha Svatého má účast na rozdělování všech milostí“; proč „Duch Svatý nepůsobí jinak než skrze Neposkvrněnou, svou Snoubenku“; proč „ona je Prostřednicí všech milostí Nejsvětějšího Ducha“, „veškerých milostí obrácení a posvěcení“.⁽¹⁰⁾

Známé úsloví: *per Mariam ad Iesum* – „skrze Marii k Ježíšovi“ tak můžeme doplnit o další: *per Mariam ad Spiritum Sanctum* – „skrze Marii k Duchu Svatému“. Vždyť Maria je nejlepším vzorem naší otevřenosti, učenlivosti vůči Duchu Svatému; vždyť Maria je zdrojem milostí

Ducha Svatého. To je také vyjádřeno modlitbou, kterou nám předala samotná Matka Boží při svém zjevení v Amsterdamu v padesátých letech minulého století:⁽¹¹⁾

*Pane Ježíše Kriste,
Synu Otce,
sešli nyní svého Ducha na zem.
Dej, ať Duch Svatý přebývá v srdcích
všech národů,
aby byly uchráněny
od zkaženosti, neštěstí a války.
Kéž Matka všech národů,
blessená Panna Maria,
je naší Přímlyvkyní. Amen.*

Poznámky:

- (1) Z knih vydaných v češtině srov. především: Władysław Kluz: *Světlo a stín: Paralela života sv. Maxmiliána Maria Kolbeho a Rudolfa Hösse, velitele koncentračního tábora v Osvětimi*. Praha: Zvon, 1991; Leon Dyczewski: *Svatý Maxmilián Maria Kolbe*. Brno: Konvent minoritů, 2005; Elaine Murrayová Stoneová: *Maxmilián Kolbe: Světec z Osvětimi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2013.
- (2) Jedná se o film polského režiséra Krzysztofa Zanussiho *Život za život* z roku 2007.
- (3) Cit. in: Jerzy Domański: *Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii*. 2. vyd. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2007, s. 155.
- (4) Tamtéž, s. 33–34.
- (5) Srov. Lk 1,28.
- (6) J. Domański: *Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho*, s. 36.
- (7) Srov. Henri-Marie Manteau-Bonamy: *La Vierge Marie et le Saint-Esprit*. 2. éd. Paris: Lethielleux, 1971, s. 19.
- (8) Srov. tamtéž, s. 17.
- (9) Srov. Sk 1,12–14; 2,1–4.
- (10) J. Domański: *Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho*, s. 45.
- (11) O tomto zjevení srov. *Poselství Paní všech národů*. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2000.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božiu trůnu.

Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste

neumdléváli a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium – Lk 12,49–53

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni.“

Panna Maria – pomocnice v každý čas

Je jen málo svatých, kteří tak živě věřili v mocnou sílu přímluvy Panny Marie jako polský františkán P. Maxmilián Maria Kolbe (8. 1. 1894 – 14. 8. 1941), jenž zemřel jako mučedník v Osvětimi. Nazýval ji „orodující všemohoucností“. „Bezmeznou důvěru v dobrotu a moc Neposkvrněné“, kterou doporučoval svým spolubratřím, sám příkladně žil do všech důsledků.

Otec Maxmilián byl geniálním apoštolem a stratégem. Pro Immaculatu chtěl získat celý svět. V roce 1927 zřídil u Varšavy Niepokalanów – Město Neposkvrněné. Byl to obrovský klášter s rádiovou stanicí, tiskárnou, vlakovou stanicí a plánoval zde dokonce vybudovat i letiště. V roce 1939 tam žilo a pracovalo více než 700 bratří františkánů. Město patřilo výlučně Immaculatě. Ona, Neposkvrněná, byla jedinou majitelkou tohoto města. Jelikož františkánská řehole nedokázala po finanční stránce zvládnout tak velký apoštolát P. Maxmiliána, starala se o toto gigantické dílo Neposkvrněná. A ona to dělala doslova!

Začátkem roku 1930 dostal P. Maxmilián povolení vybudovat Niepokalanów také v Japonsku. Se čtyřmi spolubratry přiletěl do Nagasaki – bez peněz a bez znalosti řeči. Japonsky neuměl jediné slovo. V diecézním semináři, v němž latinsky vyučoval filosofii, poznal korejského seminaristu Oh Ki Suna. Ten se stal jeho věrným tlumočnickem, všude ho doprovázel a často byl svědkem jeho heroické důvěry.

Jednou se společně procházeli po okolí Nagasaki. Na horské stráni z ničeho nic P. Maxmilián vytáhl z kapsy Zázračnou medailku a zbožně ji zahrabal do země, přičemž se modlil: „Panno Maria, pokud

chceš, postav si zde, na tomto místě dům. My tě v tvé práci budeme podporovat, co nám jen síly budou stačit.“ Ki Sun později napsal: „Za deset dní mi otec oznámil, že by se chtěl ucházet o ten pozemek. A skutečně, v hovorně čekal někdo, kdo nabídl svůj pozemek na prodej. Zčervenal

Japonský buddhistický lékař – konvertita – konstatoval, že v důsledku nedolčené tuberkulózy byly tři čtvrtiny plic P. Maxmiliána nefunkční, čímž byl vlastně neschopen života! Navzdory tomu sv. Maxmilián M. Kolbe dokázal neuvěřitelně velké věci a s pohledem upřeným na Neposkvrněnou byl přesvědčen: „Když Panna Maria chce, tak není nic nemožné!“

jsem hanbou, když jsem musel do japonštiny přeložit, že otec se mu chce v kupní smlouvě zaručit jen jediným jenem. Majitel se na něho zmateně podíval: »Za pozemek v hodnotě 100 000 jenů mi chcete dát zálohu pouhý jeden jen?« Otec se usmál. »Pro lidi to je nemožné, ale Panna Maria to v Boží síle dokáže. Nebojte se. Ve stanoveném termínu danou sumu za-

platím.« – »Dobře, uzavřeme tedy smlouvu,« s nevolí souhlasil majitel. »Dohodnou sumu mi musíte dát za tři dny!« Otec radostně souhlasil. Šel jsem za ním do jeho pokoje. Smlouvu položil před sochu Panny Marie a řekl: »Panno Maria, uzavřel jsem smlouvu, jak sis přála. Za tři dny musím zaplatit. Panno Maria, nezapomeň na to...!«

Během následujících dní jsem byl celý nesvůj. 100 000 jenů – to je obrovská suma... Otec na mne laskavě pohlédl a řekl: »Proč jsi ustaraný? Protože nedůvěřuješ Panně Marii. Okamžitě si klekni a popros ji o odpuštění!« Ihned jsem si klekl a upřímně jsem jí slíbil: »Maria, už nikdy nebudu pochybovat o dílech, která konáš. Ačkoliv jsi byla jen člověk, stala ses Boží Matkou. Na zemi neexistuje nic, co by pro tebe bylo nemožné. Odpuť mi!« V onen den, kdy bylo třeba zaplatit 100 000 jenů, si mě otec dal zavolat: »Jdi do hovorny, čeká tam jedna paní. Beze slova přijmi, co ti dá!« Potom si klekl před sochu Panny Marie, složil ruce k modlitbě a sklonil hlavu. Nic jsem neřekl a odebral jsem se do hovorny. Skutečně tam seděla úplně neznámá žena. Na kolenou měla velký měšec. Klidně se postavila, mlčky mi podala měšec a zmizela. Vrátil jsem se k otci do jeho pokoje. Převzal ode mne měšec a uctivě jej položil k nohám sochy: »Panno Maria, děkuji! Dovol nám spolupracovat na díle, které chceš začít.«

Na tomto tak zvláště zakoupeném pozemku vznikly »dílny Panny Marie«, tj. tiskárna a dům, v němž jsme měli bydlet. Samozřejmě, když se začalo stavět, opět jsme byli bez peněz. Ale také nyní nám pomohli dodnes neznámí dobrodinci. Když jsem se otce zeptal, zda je nezná, ukázal – jako vždy – na sochu Panny Marie a řekl: »Ani já je neznám, ale zná je Panna Maria.« Zvláštní na tom všem bylo, že jsme nikdy nedostali ani o jeden jen více. Nikdy nám však do potřebné sumy nescházel byt jen jediný jen.“

Z Vítězstvo Srdca 108/2016 přeložil -dd-

P. Maxmilián M. Kolbe (první řada vlevo), Oh Ki Sun (zcela vpravo) a biskup Hayasaka z Nagasaki na stavbě

Matka Boží není panovnicí, ani protagonistkou - dokončení ze str. 2

jakou byla podřízenost lidu římskému impériu. Nastává však v maličké vesnici jednoduchým zázrakem, který rozradostní svatebčany mladé, zcela anonymní rodiny. A přece je voda proměněná ve víno velkým znamením, protože nám zjevuje snubní tvář Boha, který s námi usedá ke stolu, sprádá sny a vytváří s námi společenství. Říká nám, že Pán si nezachovává odstup, nýbrž je *blízký* a *konkrétní*, je mezi námi a stará se o nás, aniž by rozhodoval místo nás a aniž by řešil mocenské záležitosti. Raději se totiž nechá obsáhnout tím, co je maličké, na rozdíl od člověka, který má tendenci chtít stále něco většího. Být přitahováni mocí, velikostí a viditelností je tragicky lidské a je to velké pokušení, které se chce veřít všude. Darovat se druhým, anulovat odstup, přebývat v maličkosti a konkrétně spočinout ve všednosti - to je znamenitě božské.

Bůh nás tedy zachraňuje tím, že se stává *maličkým, blízkým a konkrétním*. Bůh se především činí *maličkým*. Pán „tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29) preferuje maličké, kterým je zjeveno Boží království (Mt 11,25). Oni jsou v jeho očích velcí a k nim obrací svůj zrak (srov. Iz 66,2). Je si oblíbil, protože odporují „pýše života“, která je ze světa (srov. 1 Jan 2,16). Maličci mluví stejnou řečí: pokornou láskou, která osvobozuje. Proto volá jednoduché a ochotné lidi, aby byli jeho mluvčími, a jim svěřuje, aby zjevili jeho jméno a tajemství jeho srdce. Pomysleme na spousty synů a dcer vašeho lidu: na mučedníky, kteří dali zazářit nezměrné síle evangelia, na obyčejné, a přece mimořádné lidi, kteří uměli dosvědčovat Pánovu lásku uprostřed velkých zkoušek, na mírné a silné hlasatele milosrdenství jako svatý Jan Pavel II. a svatá Faustyna. Prostřednictvím těchto „přívodů“ své lásky obdaroval Pán nedocenitelnými dary celou církev a celé lidstvo. A je příznačné, že toto výročí křtu vašeho lidu spadá právě do Svatého roku milosrdenství.

Bůh je *blízký*, jeho království se přiblížilo (srov. Mk 1,15). Pán si nepřeje být obávaným jako mocný a odtažitý panovník, nechce zůstat na trůnu v nebi nebo v učebnicích historie, ale rád vstupuje

do našich každodenních záležitostí, aby s námi putoval. Pomysleme-li na dar více než tisíce let kypících vírou, je především krásné děkovat Bohu, který putoval s našimi lidem, bral jej za ruku jako tatínek

Boží království nyní stejně jako tehdy „nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat“ (Lk 17,20), nýbrž v maličkosti, v pokoře.

dítě a provázel v mnoha situacích. K tomu jsme také jako církve vždycky povoláni, totiž naslouchat, zapojovat se a stát se bližními, sdílet radosti a námahy lidí, aby tak evangelium bylo předáno co nejdůsledněji a přineslo co nejvíce plodů: pozitivním vyznačováním a transparentností života.

Bůh je *konkrétní*. Z dnešních čtení vysvítá, že veškeré Boží počínání je konkrétní: božská moudrost „jedná jako stavitel“ a „hraje si“ (srov. Př 8,30), Slovo se stává tělem pod Zákonem, narodí se z matky, má přátele a účastní se slavnosti: věčnost se sdílí tím, že tráví čas s lidmi a v konkrétních situacích. Také vaše dějiny, prostoupené evangeliem, křížem a věrností církvi jsou svědkem rozšíření pravé víry, předávané v rodinách, z otce na syna a především od maminek a babiček, kterým je třeba hodně děkovat. Obzvláště jste se mohli rukama dotýkat konkrétní a prozřetelné něhy oné Matky všech, kterou jsem přišel uctít jako poutník a kterou jsme v žalmu zdravili jako „chloubu našeho lidu“ (Jdt 15,9).

Právě na ni hledíme my, kteří jsme se zde shromáždili. Maria plně odpovídá Pánu. Božské vlákno se tak v dějinách splétá s tím mariánským. Existuje-li nějaká lidská sláva, nějaká naše zásluha na plnosti času, pak je to Ona. Ona je prostorem, jehož svoboda byla uchráněna před zlem a ve kterém se zaskvěl Bůh; Ona je žebříkem, po kterém Bůh sestoupil až k nám, aby se stal bližním a konkrétním; Ona je nejjasnějším znamením plnosti času.

V Mariině životě obdivujeme onu *maličkost* oblíbenou Bohem, který „shlédl na

svou nepatrnou služebnici“ a „ponižené povýšil“ (Lk 1,48.52). Tak se mu v ní zalíbilo, že si od ní nechal utkat tělo, takže se Panna stala *Boží Rodičkou*, jak praví starobylý hymnus, který po staletí zpíváte. Vám, kteří k ní nepřetržitě přicházíte do této duchovní metropole svojí zemí, vám ať nadále ukazuje cestu a pomáhá vám v životě splétat pokornou a prostou tkaninu evangelia.

V Káně jako tady na Jasně Hoře nám Maria nabízí svoji *blízkost*, pomáhá nám objevovat to, co chybí k plnosti života. Činí tak nyní stejně jako tehdy: s pečlivostí Matky, přítomností a dobrou radou jako ta, která odmítá bezohlednou rezolutnost a plíživou kritiku. Jako Matka rodiny nás chce opatrovat *společně*, všechny společně. Váš lid během své pouti prošel v jednotě mnoha těžkými momenty. Matka, silná u paty kříže a ustavičně na modlitbách spolu s učedníky v očekávání Ducha Svatého, ať vám vnukne touhu překonat pochybení a zranění minulosti a vytvářet společenství se všemi, uvnitř i navenek, aniž byste podlehlí pokušení izolovat se nebo vnucovat.

Matka Boží dala v Káně najevo značnou *konkrétnost*. Je Matkou, která si bere k srdci problémy a zasahuje, dovede postřehnout obtížné chvíle a vyřešit je diskrétně, účinně a rázně. Není panovnicí, ani protagonistkou, nýbrž Matkou a služebnicí. Prosme ji o milost osvojit si její vnímavost, její fantazii ve službě tomu, kdo je v nouzi, krásu života daného druhým bez výhod a třídění. Ona, příčina naší radosti, která nese pokoj tam, kde se rozmnožil hřích, a do věry dějin, ať nám vyprosí hojnost Ducha, abychom byli služebníky dobrými a věrnými.

Na její přímluvu ať nastane plnost času také pro nás. Přechod mezi tím, co je před a co je po Kristu, je málo platný, pokud zůstane jenom datem v historických análech. Kéž se ve všech a v každém skuteční vnitřní přechod, Pascha srdce směrem k *božskému stylu vtělenému Marii*: jednat v maličkosti a zblízka provázet srdcem prostým a otevřeným.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

O nanebevzetí Panny Marie

Jestliže lidská mysl nikdy nepochopí nesmírnou slávu, jakou připravil Bůh v nebi těm, kdo ho na zemi milovali, jak učí apoštol (1 Kor 2,9), kdo teprve pochopí, co připravil své Rodičce? Tak usuzuje sv. Bernard.⁽¹⁾ Jakou slávu připravil své milované Matce, která ho milovala na zemi více než všichni andělé, která ho dokonce hned v prvním okamžiku života milovala více než všichni lidé a andělé dohromady? Právem tedy zpívá svatá církev, že když Maria milovala Boha víc než všichni andělé, byla povýšena v nebi nade všechny anděly: Povznesena je svatá Boží Rodička nad kůry andělské k výšinám nebeských říši. „Ano, je povýšena nad všechny anděly,“ říká opat Guerrik, „neboť nad sebou vidí již jen svého Syna, který je jednorozným Synem Božím.“⁽²⁾

Tvoří-li andělé a svatí podle učení sv. Tomáše a Pseudo-Dionýsia Areopagity⁽³⁾ tři hierarchie, tzn. tři stupně hodností, tvoří Maria, praví učený Gerson⁽⁴⁾, sama o sobě hierarchii, která je ze všech nejvyšší a Bohu nejbližší. „Paní stojí nerosrovnatelně výše nežli sluhové,“ vykládá sv. Antonín, „a proto je Mariina sláva neporovnatelně vyšší než sláva andělů.“⁽⁵⁾ Abychom tomu porozuměli, vzpomeňme na Davidova slova, že tato Královna má místo po Synově pravici: „Po pravici ti stojí královna.“ (Ž 45,10) Tato slova vykládá spisovatel sv. Atanáš⁽⁶⁾ právě o Panně Marii.

„Mariiny zásluhy,“ jak učí Ildelfons, „byly jistě nesmírně větší než zásluhy všech ostatních svatých, proto nelze ani pochopit odměnu a slávu, která jí za ně připadla.“⁽⁷⁾ Je jisté, že Bůh odměňuje podle zásluh, jak píše apoštol: „On odplatí každému podle jeho skutků.“ (Řím 2,6) Proto je též jisté, říká sv. Tomáš, že blahoslavená Panna, protože zásluhami převýšila všechny anděly a lidi, musela být povýšena nad všechny nebeské kůry.⁽⁸⁾ „Zkrátka,“ říká sv. Bernard, „změřme jedinečnou milost, kterou dostala na zemi, a pak můžeme změřit jedinečnou slávu, kterou obdržela v nebi.“⁽⁹⁾

Učený spisovatel blah. Claudius de la Colombière SJ uvažuje, že Mariina sláva byla úplná a dokonalá na rozdíl od slávy

ostatních svatých.⁽¹⁰⁾ Je sice pravda, že v nebi požívají všichni svatí dokonalý mír a úplné blaho. Nicméně je jisté, že žádný z nich nepožívá té slávy, kterou si mohl zasloužit, kdyby byl býval Bohu věrněji sloužil a vroucněji ho miloval. Ačkoli

Ó nejsladší Maria, nejlepší Matko, tvé oltáře jsou obléhány tolika lidmi, kteří ti přednášejí své prosby. Jedni tě žádají o zdraví, druzí o pomoc v bídě, jiní o dobrou žeh, jiní o získání soudní pře. My tě však prosíme o milosti tvému srdci nejmilejší: Vypros nám pokoru, odloučenost od světa, odevzdanost do Boží vůle. Vypros nám svatou lásku k Bohu, dobrou smrt a nebe.

tedy ve skutečnosti svatí netouží po větším štěstí, přece by měli po čem toužit. Dále je jisté, že svatým nepůsobí zármutek spáchané hříchy a ztracený čas, ne-

lze však popřít, že větší horlivost v dobrem za pozemského života, zachování nevinnosti a lepší využití času skýtají na věčnosti nejvyšší blaženost. Maria v nebi netouží po větší blaženosti, ani toužit nemůže. „Který svatý vyjma Marie,“ říká sv. Augustin, „může odpovědět na otázku, zda se dopustil hříchu, či nikoli?“⁽¹¹⁾ Jak prohlásil svatý Tridentýský sněm⁽¹²⁾, je jisté, že se Maria nikdy nedopustila žádného hříchu, ba ani nejmenší nedokonalosti. Nejenže nikdy neztratila milost Boží a ani ji nezastínila, ale také ji nikdy nenechala neupotřebenou. Nevynikala skutek, který by nebyl záslužný. Nebylo u ní slovo, myšlenka, ba ani jediný dech, které by nesměřovaly k větší slávě Boží. Jedním slovem, nikdy nezvlažněla a nezastavila se ani na okamžik na cestě k Bohu. Neměla žádné ztráty z nedbalosti, protože vždy spolupracovala ze všech sil s milostí a milovala Boha, jak mohla nejvíce. Pane, říká mu nyní v nebesích, jestli jsem tě nemilovala, jak jsi zasluhoval, milovala jsem tě aspoň tak, jak jsem byla schopna.

Milosti svatých jsou různé, jak učí sv. Pavel: „Jsou rozdílná obdarování.“ (1 Kor 12,4) Proto každý z nich vynikl podle své věrnosti přijaté milosti v některé ctnosti, jeden v horlivosti pro duše, druhý v kajičnosti, jiný ve snášení křížů, jiný v nadpřirozeném nazírání života. To je důvod, proč církev svatá zpívá o slavnosti každého z nich: „Nenašel se nikdo, kdo by se mu vyrovnal.“⁽¹³⁾ Podle zásluh se liší od sebe i v nebi: „Hvězda od hvězdy se liší září.“ (1 Kor 15,41) Apoštolové se liší od mučedníků, vyznavačů od panen, nevinnů od kajčnicků. Blahoslavená Panna měla plnost všech milostí, proto předčila všechny svaté v každé ctnosti. Byla Apoštolkou apoštolů, byla Královnou mučedníků, poněvadž trpěla více než všichni. Byla Praporečnicí panen a Vzorem vdáných. Spojovala v sobě dokonalou nevinnost s dokonalou umrtveností. Zkrátka, ve svém srdci spojovala všechny hrdinské ctnosti, které kdy konal nějaký světec. Oprávněně o ní bylo řečeno: „Po pravici stojí ti královna oděná v zlatohlav“ (Ž 45,10), neboť všechny milosti, dokonalosti a zásluhy ostatních svatých byly

sjednoceny v Marii, jak vysvětluje opat Celleský Raymund Jordan⁽¹⁴⁾.

„Jako záře slunce převyšuje světlo všech hvězd dohromady,“ říká Basil Se-leucijský, „tak Matka Boží předčí slávou všechny svaté.“⁽¹⁵⁾ K tomu dodává mnich Mikuláš: „Při východu slunce mizí světlo hvězd a měsíce, jako by ani nebyly; tak ustupuje záře svatých a andělů před Mariinou slávou, jako by v nebi ani nebyli.“⁽¹⁶⁾ Z toho důvodu tvrdí sv. Bernardin se sv. Bernardem⁽¹⁷⁾, že „ostatní svatí mají jen částečný podíl na Boží slávě, Panně Marii se však dostalo takového množství slávy, že, jak se zdá, pouhý tvor se nemůže s Bohem spojit dokonaleji, než se s ním spojila Maria.“ Sem patří též myšlenka sv. Alberta Velikého, že naše Královna hledí na Boha z větší blízkosti a nesmírně dokonaleji než všichni ostatní nebeští duchové.⁽¹⁸⁾ Sv. Bernardin říká ještě kromě výše uvedených slov: „Jako jsou všechny oběžnice ozařovány sluncem, tak se dostává všem svatým většího světla a větší radosti z pohledu na Marii.“ Na jiném místě tvrdí podobně, že Matka Boží svým příchodem do nebe zvýšila blaženost všech jeho obyvatel. Proto praví mnich Mikuláš, že svatí v nebi nemají po Bohu větší blaženosti nad pohled na tuto překrásnou Královnu.⁽¹⁹⁾ A Konrád Saský prohlašuje: „Po Bohu je Maria příčinou naší největší slávy a radosti.“⁽²⁰⁾

Radujme se tedy s Marií ze vznešeného trůnu, na který ji Bůh v nebi povýšil. A radujme se také kvůli sobě, neboť jestliže nás naše Matka opustila svou viditelnou přítomností, když odešla slavně do nebe, neopustila nás svou láskou. Nyní je Bohu blíže a je s ním spojena vroucněji, proto vidí lépe naše nesnáze, má s námi větší soustrast a může nám lépe pomoci. „Cožpak by snad zapoměla na nás ubohé?“ volá mnich Mikuláš.⁽²¹⁾ Nikoli! Chraň nás Bůh před takovou myšlenkou! Srdce tak soucitné se nemůže ubránit účasti s našimi nesnázemi, které jsou tak velké. „Jestliže měla Maria s námi velký soucit, dokud žila na zemi,“ poznamenává Konrád Saský, „mnohem větší soustrast má nyní, když panuje v nebi.“⁽²²⁾

Proto se postavme zcela do služeb této Královny, ctíme ji a milujeme ji, jak jen můžeme. „Ona nás nezatíží žádnými břemeny a daněmi,“ říká Richard od sv. Vav-

řince, „jako jiní panovníci. Tato Královna své služebníky obohacuje milostmi, zásluhami a odměnami.“⁽²³⁾ Prosme ji s opatem Guerrikem⁽²⁴⁾: „Ó Matko milosrdenství, která vládneš v celé vznešenosti v blízkosti Boží jako Královna světa! Ó, jen požívej slávy svého Ježíše, nám, svým sluhům, však pošli drobtý, které ti zbudou. Ty požíváš radosti Páně u jeho stolu; my jako psičci pod stolem na této zemi tě prosíme o slitování!“⁽²⁵⁾

*Z knihy Sv. Alfons Maria de Liguori:
Vznešenosti Panny Marie, II. díl.
Překlad Dr. Stanislav Špůrek CSsR.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2009
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) In Assumptione, s. 1. PL 183, 416.417.
- (2) In Assumptione, s. 1. PL 185, 190.
- (3) Summa Theologiae I, q. 108, a. 1 et 6; De coel. Hier., c. 6. PG 3, 199–202.
- (4) Tract. 4 super Magnificat.
- (5) Summa Theologiae, p. 4, tit. 15, c. 20, § 15.
- (6) Sermo in Annunt. PG 28, 938. Mezi spisy sv. Atanáše.
- (7) De Assumpt. PL 96, 251. Mezi spisy sv. Ildefonse.
- (8) Sermo in Assumptione.
- (9) In Assumptione, s. 1. PL 183, 416.
- (10) Sermons... devant M. la Duchesse d'York, Lyon 1692, s. 31.
- (11) De nat. et gr., c. 36. PL 44, 267.
- (12) Sess. VI, can. 23. Denz. 833.
- (13) Commune Conf. Pont., Ant. 2 ad Laudes.
- (14) Contemplationes de B. Virgine, p. 2, cont. 3.
- (15) Or. 39 in SS. Deiparae Annunt. PG 85, 442.
- (16) Sermo in Assumptione. PL 144, 720.
- (17) S. Bernardinus, De exaltatione B. V. a. 1, c. 10; s. Bernardus, Sermo in Signum magnum. PL 183, 431.
- (18) Quaest. Super Missus, q. 61.
- (19) Sermo in Nativ. B. V. M. PL 144, 740.
- (20) Speculum B. M. V., lect. 6.
- (21) Sermo in Nativ. B. V. M. PL 144, 740.
- (22) Speculum B. M. V., lect. 10.
- (23) De laudibus B. M. V., l. 6, c. 13.
- (24) In Assumptione, s. 4. PL 185, 200.
- (25) Silvano Razzi, Raccolta dei miracoli..., Venezia 1757. Jakýsi zbožný kněz toužil po zjevení Panny Marie. Matka Boží byla ochotná se mu zjevit pod podmínkou, že pak oslepne. Kněz svolil, že se bude dívat jen jedním okem, aby viděl aspoň na jedno. Zjevení bylo tak úchvatné, že otevřel i druhé oko, ale bylo pozdě; Matku Boží už jim nezahlédl. Vyprosil si nové zjevení, při němž Panna Maria vrátila zrak i osleplému oku.

MODLITBA sv. Alfonse z Liguori

Ó velká, vznešená a přeslavná Paní! Padáme na kolena před tvým trůnem a zdravíme tě z tohoto slzavého údolí. Máme radost z nesmírné slávy, kterou tě Bůh vyznamenal. Nezapomínej na nás, své ubohé sluhy, když nyní vládneš jako Královna nebe a země. Nezdrahej se obrátit k nám, ubohým, oči ze svého vznešeného trůnu! Čím blíže jsi Prameni milosti, tím více nás jimi můžeš zahrnout. Z nebe vidíš lépe naše nesnáze, proto musíš mít s námi také větší soustrast a více nám pomáhat. Učiň, abychom ti zde na zemi věrně sloužili, abychom tě pak jednou mohli velebit v nebi. Dnes, kdy ses stala Královnou vesmíru, zasvěcujeme se tvé službě. Potěš i nás o této slavnosti a přijmi nás za své poddané. Vždyť jsi naše Matka.

Ó nejsladší Maria, nejlepší Matko, tvé oltáře jsou obléhány tolika lidmi, kteří ti přednášejí své prosby. Jedni tě žádají o zdraví, druzí o pomoc v bídě, jiní o dobrou žeň, jiní o získání soudní pře. My tě však prosíme o milosti tvému srdci nejmilejší: Vypros nám pokoru, odloučenost od světa, odevzdanost do Boží vůle. Vypros nám svatou lásku k Bohu, dobrou smrt a nebe. Ó Paní, změň nás z hříšníků na světce! Učiň tento zážrak, který tě oslaví víc, než kdybys vrátila zrak tisícům slepců a vzkřísila k životu tisíce mrtvých. Ty jsi u Boha tak mocná. Tobě stačí jen říci, že jsi jeho Matka, jeho Nejmilejší, jeho Milostiplná. Co by ti potom mohl odepřít?

Ó nejkrásnější Královno, neodvažujeme se žádat, abychom tě směli uvidět zaživa na zemi. Chceme však přijít do nebe, abychom tam na tebe hleděli. Ty nám to musíš vyprosit. Tak pevně věřím. Amen.

Suma o darech svatého Josefa (36)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola IX: Dar privilegia lásky, kterou Panna Maria milovala Josefa více než ostatní smrtelníky (První část)

O tom, že nejsvětější Panna milovala Josefa upřímnou a stálou láskou více než ostatní smrtelníky, nás učí samotný základ lásky, kterým je podobnost. Neboť podobné je podobným milováno. A tak každá živá bytost miluje podobné. Byla totiž mezi svatou pannou a Josefem tak mnohá podobnost, jaká u jiných smrtelníků nikdy nebyla shledána a nikdy se nenalezne: tak smýšlíme podle katolické víry.

První byla podobnost tělesná, druhá byla podobnost nejvyšší vznešeného původu, třetí byla podobnost stálého panenství, čtvrtá byla podobnost božského manželství, pátá byla podobnost vzájemné lásky, šestá byla podobnost vzájemné poslušnosti, sedmá byla podobnost nadpřirozeného vyvolení, osmá byla podobnost předobrazu a devátá byla podobnost lásky a jmenování vzhledem ke Kristu.

Toto je třikrát trojí provaz, kterým byla nebeská mysl svaté Panny přitahována k tomu, aby svatého Josefa, svého muže, zcela milovala. Podobně touto posvátnou devítkou září onen rod nejvyšší lásky, kterou devět blažených andělských sborů a kůrů hoří vůči Bohu, miluje ho a klaní se mu.⁽¹⁾ Tento devaterý provaz, který tolik svazuje dohromady nebeskou lásku, převyšuje osmý stupeň lásky vůči Božimu zákonu toho, kdo v něm blažen kráčí:⁽²⁾ o této lásce zpívá prorok David se svou božskou lyrou a nejvyšší poetičností ve svých žalmech, dále to rozvíjí a vysvětluje.

První podobnost je tedy, jak bylo řečeno, tělesná, a ta je božským zákonem nazývána totožností: „Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem,“ jak se píše v druhé kapitole Geneze (v. 24). Tělo ostatních smrtelníků se vpravdě shledává takřka zkažené, nečisté, obtížené každodenními hříchy a neznalé duchovní radosti. Avšak tělo svatého Josefa nebylo takové, nýbrž podobné tělu jeho manželky: neporušené kvůli stálému panictví,

čisté kvůli pohrdání tělesnou nečistotou a jakékoliv nezkušenosti s ní, a zbavené hříchu, který ustavičně plodí nečisté tělo manželů. Josef nebyl také neznalý hluboké kontemplace, nýbrž v ní napodoboval příklad své snoubenky a zakoušel nejvyšší radost při jejím praktikování.

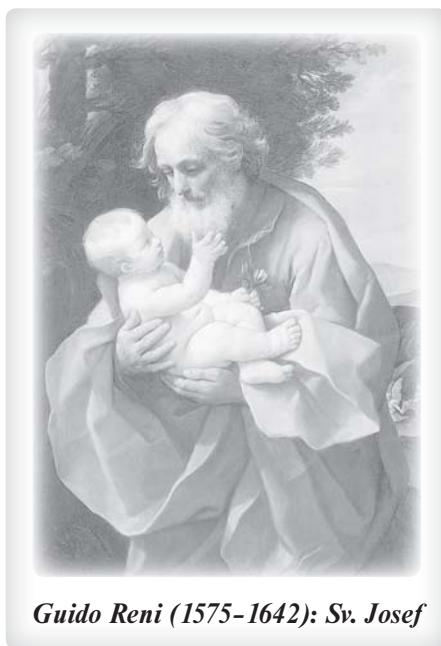
Ve svaté Panně pak zvětšovala její lásku k manželovi podobnost jeho šlechtictví: z Abraháma totiž a Davida měla svůj rodokmen jak svatá Panna, tak Josef. Vidíme totiž, poučení přirozeností tím, o čem nás zpravují dějiny, a bohatou zkušeností zloby našich časů, jak veliká je síla lásky mezi těmi, kdo pocházejí z téže rodiny. Neboť tito, přitaheni její silou, přebývají spolu, prokazují si jeden druhému úslužnost a společně berou zbraně k obraně. Připoj to, co píše svatý apoštol Pavel: „Když se někdo nestará o svoje lidi, a hlavně o členy své rodiny, je horší než pohan.“⁽³⁾ A je také třeba mít na paměti, že v případě zlých lidí je jejich pokrevní láska zbavena ctností, zatímco u svatých je vroucnější, dokonalejší a světlejší. Máme tudíž usuzovat, že ona láska, kterou nejsvětější Panna prokazovala Josefovi, s nímž měla tentýž šlechtický původ, byla opravdu veliká! Jestliže básník dosvědčuje: „Mravní láska je jistější“⁽⁴⁾, a apoštol říká: „Láska nikdy nepřestává“⁽⁵⁾, svatá Panna Josefovi prokazovala o to větší lásku, když o něm vě-

děla, že je panicem a vázaný slibem stálého panictví. V tomto panictví nacházel Josef větší potěšení, než ubozí smrtelníci nacházejí v požitcích nečistého těla.

Když svatá Panna dále viděla, že Josef ji přijal za snoubenku z božského popudu, a pamatovala na to, hořela k němu stále více a více nebeskou láskou. Nebyla také neznalá základní pravdy, kterou na základě přirozenosti může poznat každý, a to i nevzdělaný: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“⁽⁶⁾ Proto si svatá Panna říkala sama k sobě: „Ó, jak bych se provinila před Bohem a před všemi občany nebeského Jeruzaléma, kdybych nemilovala celou láskou svého srdce snoubence, který mi byl darován božským vyvolením! Rebeka svého muže, kterého neznala, tak milovala, že, vedena sluhou, prošla mnohými zeměmi, aby se s ním setkala. Proč bych tedy já neměla milovat co nejsvětěji, nejvroucněji a nejspravedlivěji svého muže, kterého mi dal Bůh? Vidím na něm taktéž, jakou lásku mi prokazuje, a já bych ho neměla co nejsilněji milovat? Často se totiž uvádí přísloví: Chceš-li být milován, miluj.“

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Guido Reni (1575-1642): Sv. Josef

Poznámky:

⁽¹⁾ Autor zde klade paralelu mezi devíti podobnostmi, které zakládají lásku Panny Marie k sv. Josefovi, a devíti andělskými kůry, které milují Boha. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Zde I. Isolani klade pro změnu paralelu mezi devíti podobnostmi, které zakládají lásku Panny Marie k sv. Josefovi, a osmým blahoslavenstvím z Horského kázání Pána Ježíše (srov. Mt 5,3-12). [pozn. překl.]

⁽³⁾ 1 Tim 5,8.

⁽⁴⁾ Publius OVIDIUS Naso: *De medicamine faciei*, neboli *Medicamina faciei femineae*, 45: „Certus amor morum est.“ [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ 1 Kor 13,8.

⁽⁶⁾ Mk 10,9.

Náboženský stát (2)

V období středověku se církev nejednou pokoušela zajistit si autonomii, čili omezit touhu světských vládců na řízení států nejenom ve sféře politické a společenské, ale také ve sféře duchovní.

Církev a idea právního státu

Obnova západní církve v rámci tzv. gregoriánských reformů 11. století zahrnovala také tento aspekt vztahu mezi papežstvem a císařstvem. Další papežové usilovali o to, aby světská vláda – v tomto případě císařství spojené s hodností německého krále – neuplatňovala právo na jmenování biskupů (investitura) nebo na formování vnitrocírkevní disciplíny. Jak píše současný americký politolog F. Fukuyama: „V 11. století vyhlásila katolická církev svou nezávislost na vládě světské, zorganizovala se v soudobou hierarchii a následně se stala zastáncem práv nadnárodních evropských vlád. (...) Bez boje o investituru a jeho následku by se právní státy na Západě nikdy nezakotvily tak hluboko.“

Stejný badatel neváhá vystoupit na tomto základě s tvrzením, že „dvě ze základních institucí, které se ukázaly jako nejzávažnější pro hospodářskou modernizaci – individuální svoboda volby v oblasti společenských a vlastnických vztahů, jakož i politická vláda ohraničená jasným a stanoveným právem – byly vytvořeny institucí přednovodobou, jakou byla středověká církev“.

Nezřídka za to pastýři církve platili vysokou cenu. Svatý Řehoř VII. – papež, který je nejčastěji spojován s nekompromisním postojem vůči císaři Jindřichu IV. a dalším jím jmenovaným vzdoropapežům – byl v jedné chvíli donucen opustit Řím a zemřel ve vyhnanství (v Salernu) roku 1085. Někdy i biskupové, kteří po vzoru svatého Ambrože vládcům připomínali, že jejich vláda nestojí nad Božími příkazy, za to platili mučednictvím.

Patron morálního pořádku

Zde se ukazuje postava svatého Stanislava, krakovského biskupa umučeného roku 1079 na příkaz krále Boleslava Smělého. Tímto způsobem se vládce biskupovi mstil za odvážné připomínání nutnosti, že se i panovník má podříditi Božímu

zákonu. V této souvislosti byl svatý Stanislav označen papežem svatým Janem Pavlem II. za patrona morálního řádu. Jak pronesl Svatý otec na Jasné hoře roku 1979: „Patronát morálního řádu, jaký spojujeme se svatým Stanislavem, se pojí především s uznáním všeobecně zavazující autority morálního práva, práva Božího. Toto právo se týká všech, stejně poddaných, jakož i vládnoucích. To je Stanislavova síla: jedno právo pro všechny. Je normou morálky, je kritériem základní hodnoty člověka. Pouze tehdy může být zachována též všeobecně uznávaná důstojnost lidské osoby, když vyjdeme od toho práva, od morálky, od jejího prvenství. Stejně tak morálnost, a tedy i to morální právo je základní podmínkou společenského řádu.“

Tak vypadala cesta, kterou Západu vytyčila církev k vytvoření státu opírajícího se o právní řád. Nejprve nekompromisní hlásání prvenství morálky – chápané podle přirozeného práva – nad právem ustanoveným světskou mocí. To druhé musí být zakořeněné v právu přirozeném, Bohem zapsaném v srdci každého člověka. Vyžaduje nejenom poslušnost poddaných (občanů) vůči vládnoucím, ale moci přikazuje povinnost respektovat samostatnost církve a běžná práva jednotlivce.

Králové v čele církve

Tato představa byla radikálně uplatňována tvůrci protestantské reformace 16. století. Platilo ustanovení, že na úze-

*Svatý papež Řehoř VII.
při slavení mše svaté*

mich, kde reformace zvítězila, světská vláda – která byla v první fázi reformace rozhodujícím činitelem při vnucení Lutherova a Kalvinova učení lidem – získávala náhle převahu nad vládou duchovní. Protestantští vládcové se hned po konfiskování církevního majetku začali prohlašovat za hlavy nově vytvářených náboženských společenství.

Prototypem těchto případů byl král Jindřich VIII., který se roku 1534 prohlásil za „hlavu anglické církve“ a zrušil svazky s Apoštolským stolcem. Tak tedy po staletích máme na Západě co do činění s pokusem zavádět do života pravidla, která od Konstantina Velikého umožňovala dalším byzantským císařům považujícím se za „vnější biskupy“ a majícím z toho titulu takové právo přijímat rozhodnutí v záležitostech týkajících se náboženských věcí.

Jindřich VIII. využil velmi brzy výsad, které si sám přivlastnil, a jako „hlava anglické církve“ okamžitě prohlásil „za neplatné“ svoje dvacet let trvající manželství s Kateřinou Aragonskou. Takoví velcí mučedníci církve jako svatý kardinál Jan Fisher nebo svatý Tomáš Morus, kteří přisvojení si takové moci neuznali a za to zaplatili v roce 1535 hlavou, byli nejenom svědky věrnosti Božímu právu, ale také svou krví potvrzovali odvěké učení církve o vymezení – ne rozdělení – dvou mocí: světské a duchovní.

Ze stejného důvodu odmítala katolická církev v 16. století protestantskými vládci v německé říši prosazovanou zásadu *cuius regio, eius religio* (čí vláda, toho náboženství). Toto pravidlo bylo přijato roku 1555 a znamenalo, že pokud je vládce protestant, mají i jeho poddaní dříve či později být protestanty. Tímto způsobem se protestantská strana snažila zabezpečit před evangelizačním působením katolické církve, jehož nevyhnutelným důsledkem by byl návrat celých společenství do této církve.

Právě v souvislosti se zásadou o prvenství vlády nad svědomím člověka prosazovanou protestantskou stranou – protože k tomu směřovalo pravidlo „čí vláda, toho náboženství“ – je třeba vnímat slova polského krále Zikmunda Augusta. V 50. letech 16. století, kdy protestantský vliv v Polsku dosahoval vrcholu, přemlouvali tohoto vládce, aby se vydal ve stopách

► Jindřicha VIII. a vytvořil nad Vislou národní církev nezávislou na Římu. Poslední Jagellonec na polském trůně tehdy odpověděl: „Nejsem králem vašich svědomí.“ Dá se říci, že v těchto slovech je obsažena katolická zásada postupování světské vlády vůči problémům svědomí a náboženství; vlády, která ví, že tam její vliv nesáhá.

Osvícenský absolutismus

Doba osvícenství přinesla další pokus, jak zbavit svéprávnosti církev prostřednictvím světské vlády. Tentokrát ve jménu pokroku. Osvícenství, tak velice prosazující criticismus, a to především vůči zjevené víře, nebylo ani trochu kritické vůči absolutní vládě králů. Avšak pod jednou podmínkou: že ji králové budou provádět ve jménu pokroku, ale chápaného podle vzoru osvícenských salónů. Pro ně zase pokrok znamenal především odstraňování církve z veřejné přítomnosti, jako počátek odstranění *sacrum* z politické sféry a společenské aktivity člověka.

Ještě před Francouzskou revolucí nechyběli vládcové, kteří se právě proto pod takový program podepisovali. Byl to tzv. osvícenský absolutismus, realizovaný rovněž v mnoha katolických zemích.

Typickým příkladem provádění právě takové politiky byl císař Josef II., vládnoucí v letech 1780–1790. Velmi dynamicky modernizoval svůj stát, zakládal řadu nových institucí, rozšiřoval armádu a byrokracii. Považoval za svou povinnost zasahovat do vnitřních záležitostí církve. Nejenom že nechal provést likvidaci četných řádů, především kontemplativních, které považoval za neužitečné, ale cítil se povolán k zásahům do sebemenších detailů života církve. Císařské dekrety například určovaly počet svíců, které mohly stát na oltářích v rakouských kostelích.

Představme si opačnou situaci: Církev diktuje státu v 18. století, kolik kalamářů má stát na stolech úředníků pracujících u dvorských kanceláří! To by přece bylo chápáno jako nepřijatelné – a zároveň až směšně kompromitující – zasahování církevní moci do oblastí záležitostí patřících do kompetence státní moci.

Nebo si představme jinou situaci. Církev najednou vyžaduje, aby určitá skupina úředníků nějakého státu v 18. století byla odsunuta ze země, kde pracují, protože podle mínění církve připravují nejrůznější

Jan Matejko: *Zavraždění sv. Stanislava*

spiknutí a jsou chtivi peněz a politických vlivů. A přece úplně stejným způsobem postupovaly absolutistické státy během posledních dvaceti let před Francouzskou revolucí, když v dalších a dalších státech odsuzovaly k vyhnání jezuitský řád. Počínaje od Portugalska, přes Španělsko, země Apeninského poloostrova a Francii, bylo Tovaryšstvo Ježíšovo vyháněno pod záminkami provádění spikleneckého, protistátního působení, jež byly záměrně vykonstruovány.

Náboženský stát Francouzské revoluce

Francouzská revoluce otevřela novou kapitolu ve staletém boji církve za svou samostatnost ve střetu se světskou vládou lačnou po úplném monopolu. Francouzští revolucionáři si totiž chtěli podřídit nejenom církev. Odlišně od např. osvícenských absolutistů chtěli vytvořit nové, tzv. občanské náboženství. Revoluční stát měl být státem náboženským, kde jediným tolerovaným vyznáním bude kult bližší neidentifikované „Nejvyšší bytosti“. Měl nahradit kult Svaté Trojice.

Je třeba pamatovat na to, že tvůrcům Francouzské revoluce nešlo jenom o změnu státního zřízení. Republika měla být svým způsobem novou církví, v níž Francouzi měli tvořit „horlivé společenství“. Každý, kdo nebyl dost „horoucí“, ten se setkal s „občankou Gilotinou“. První na řadě byli katoličtí duchovní. Od začátku chystala Francouzská revoluce další kroky směřující proti autonomii církve a za-

čínalo to – jako obvykle v takových případech – krádežemi církevního majetku, tzv. znárodněním církevní půdy, které bylo schváleno už v roce 1789.

Průlomové rozhodnutí v tomto ohledu padlo v roce 1790, kdy parlament schválil tzv. civilní konstituci kléru. Tento zákon určoval, že nyní bude hranice diecézí určovat stát – měly se shodovat s hranicemi krajů. Stát měl rozhodovat o obsazování všech církevních míst – od kaplana po arcibiskupa, stát nakonec stanovil jako podmínku k přijetí církevního úřadu složení přísahy na onu konstituci. Případné nesložení přísahy znamenalo, že duchovní nemohl vykonávat své pastýřské povinnosti. V dalších letech revoluční režim zotřil sankce proti kněžím, kteří nesložili přísahu. Byli odsouzeni k vyhnanství do trestných kolonií. Později takové lidi odsuzovali k trestu smrti jako „nepřátele republiky“.

Představme si, že církev schválí nařízení svého kanonického práva, které příkazuje, že nyní budou všichni státní úředníci vybíráni biskupy, že církevní hodnostáři budou určovat hranice samosprávných území, a ti úředníci, kteří se takovému nařízení nepodřídí, budou odsuzováni do vyhnanství nebo na smrt. Správně by v tomto případě bylo možné hovořit o pokusu podřídit stát církvi. Přesně opačný proces začal ve Francii roku 1789. V tomto smyslu byla Francouzská revoluce dědičkou dávného císařopapismu vládců Byzantské říše.

(Pokračování)

Z *Miujcie się!* 5/2015 přeložila -vv-

Znamení přítomnosti Boha ve vesmíru (1)

Každý člověk, který upřímně hledá pravdu, vnímá jasná znamení přítomnosti a působení všemohoucího Boha ve vesmíru, jež nás obklopuje.

Izák Newton (1642–1737), anglický fyzik, napsal: „To krásné uspořádání Slunce, planet i komet mohlo vzniknout jenom ze záměru a moci rozumné a silné Bytosti.“

Albert Einstein (1879–1955) odmítal se vši rozhodnosti jako chybné a omezující naše poznávací možnosti přesvědčení, že existuje pouze to, co poznáváme svými smysly. Psal: „Má víra spočívá v pokorném obdivu Ducha nekonečně nás převyšujícího, který se objevuje v nejmenších detailech, jaké jsme schopni pochopit naší křehkou a slabou inteligencí. Základem mé víry v Boha je hluboké a dojímavé přesvědčení o přítomnosti nejvyšší rozumné Moci, která se ukazuje ve vesmíru.“ A laureát Nobelovy ceny, belgický chemik Ilja Prigogine (1917–2003) potvrdil: „Pravděpodobnost, že organické struktury a velmi precizně zharmonizované reakce pro živé organismy byly vygenerovány náhodně, se rovná nule.“

Pozvedněte oči vzhůru a pohled'te

Výsledky všech vědeckých zkoumání, a to jak makro-, tak mikrokosmu, dovádějí každého badatele, který se řídí intelektuální poctivostí nebo upřímným hledáním pravdy, k očividnému závěru, že celý vesmír byl stvořen Bohem, který ho udržuje v chodu a v perfektním fungování. Od samého počátku lidské existence neviditelný Bůh vyjevuje své bytí skrze krásu, harmonii a obrovitost vesmíru. Stvořitel nám ukazuje, kým je, prostřednictvím toho, co stvořil: „Pozdvihněte oči vzhůru a vizte: Kdo stvořil ty hvězdy? On rozvíjí ve správném uspořádání jejich vojsko, všechny nazývá jejich jménem. Jeho zdatnost je tak velká a taková je jeho síla, že žádná nechybí.“ (Iz 40,26)

Jak veliký je vesmír? Kdybychom cestovali po nám známém vesmíru rychlostí světla – tj. 300 000 kilometrů za sekundu (během jedné sekundy bychom sedmkrát obletěli Zemi) – zabralo by nám to 28 miliard světelných let!

Současní vědci tvrdí, že vesmír obsahuje 350 miliard velkých galaxií a 7 bili-

onů menších, trpasličích galaxií v dalším kosmickém prostoru. Nevíme, co leží za oblastí, kterou můžeme pozorovat – možná další biliony galaxií, které mohou být součástí ještě většího celku!

Každá z galaxií se skládá ze stovek miliard hvězd a má průměr v délce milionů bilionů kilometrů. Počítá se, že za Mléčnou dráhu existuje víc hvězd, než je zrníček písku na všech plázech Země.

Když se díváme na nebe plné hvězd, otvírá se před našima očima nádherná scenérie. Můžeme vidět Mléčnou dráhu čili naši galaxii, která je galaxie spirální. Na sečtení všech hvězd jenom v té jedné galaxii, kdybychom počítali ve dne v noci rychlostí jednu hvězdu za sekundu, bychom potřebovali 9,5 milionu let. Naše galaxie není nijak zvlášť veliká, má průměr kolem bilionu (10^{12}) kilometrů. Na překonání takové vzdálenosti rychlostí 300 000 kilometrů za sekundu by světelné paprsky potřebovaly 100 000 let.

Naše vědomosti o vesmíru, o naší galaxii, o Mléčné dráze jsou skutečně velice malé. Je třeba pomyslet na to, že celá sluneční soustava i se Sluncem a s planetami je jenom nevelkým kouskem galaxie. Astronomové mohou pozorovat sotva 0,000003 % Mléčné dráhy a jenom 2,5 tisíce hvězd, a to jich tam je od 200 do 400 miliard. Britský fyzik v oboru teorie Paul Davies (nar. 1946) potvr-

Záběr Slunce se solární korunou, pohled těžko zachytitelný ze Země

dil: „Mám vážné důvody pro to, že za tím vším něco stojí (...). Vypadá to tak, jako by někdo zkontroloval počty v přírodě, aby stvořil vesmír (...). Dojem záměrného projektu je až drtivý.“

Moudrost, všemohoucnost a láska Stvořitele

Uvědomme si, že naše Slunce, hvězda střední velikosti, je pro obyvatele Země hlavním zdrojem energie. Je od nás vzdálené 150 milionů kilometrů. Do Slunce by se vešel milion planet velikosti Země. V naší galaxii jsou hvězdy několikrát větší než Slunce. Tak například průměr jedné z nich, hvězdy Betelgeuse, je 600krát větší než u našeho Slunce; tato hvězda svítí 600krát víc než Slunce. Vědci počítají, že v jádru Slunce je teplota 150 milionů stupňů Celsia, a v každé sekundě Slunce produkuje 400 bilionů wattů energie, přičemž ztrácí 4,5 milionů tun své masy. Během jedné sekundy vydá víc energie, než vyprodukovalo lidstvo od počátku své existence na Zemi. Sluneční energie ohřívá Zemi a umožňuje existenci života na ní. Na Zemi se ale dostává sotva jedna miliardtina veškeré energie, kterou Slunce vytváří.

Naše planeta Země se nachází v ideální pozici k tomu, aby dostávala od Slunce právě tolik tepla a světla, kolik je zapotřebí pro život rostlin, zvířat i lidí. Hojnost vody a dokonalá atmosférická rovnováha způsobují, že Země je ideálním místem pro rozvoj života a je nepochybně zázrakem v celém vesmíru.

Skotsko-americký přírodovědec John Muir (1838–1914) napsal: „Když obdivujeme celou zeměkouli jako jedinou velkou kapku rosy, jako vzorečky ozdobnou světa díly a ostrovy, přemísťující se v prostoru společně s jinými hvězdami, společně zpívajícími a blyštícími se, objeví se před námi celý vesmír jako nekonečný oceán krásy.“

(Pokračování)

Z Miłujcie się! 1/2016 přeložila -vv-

Pondělí 15. 8. 2016

6:05 Dobrý Pastier 6:40 V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy 6:50 Manželská setkání 7:00 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habaň 8:10 Předání proutěného řemesla 8:35 Člověk a média – Ohrožení veřejnoprávních médií 9:30 United 10:00 10 let s televizí Noe: Pozvání přijali 11:35 Poselství svatých: František z Assisi 11:45 Bible pro nejmenší: Filip 11:50 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 11:55 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Boží slovo je plné života a síly 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 Mše svatá ze Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie z kaple Telepace [L] 13:00 Můj Bůh a Walter: Člověk 13:15 Řád svatého Huberta 13:40 Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 14:10 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 14:35 Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ – Jezuité a jejich podnikání – 200 let od obnovy řádu 16:00 Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafim (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk 16:25 Bez hábitu naživo: Z kláštera Mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě 17:30 Pomoc, která se točí 18:00 Národní národy: Rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 18:25 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:30 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení 18:40 Putování modrou planetou: Island 19:20 Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke 19:40 Ars Vaticana (25. díl) 19:50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Boží slovo je plné života a síly 20:00 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice [P] 20:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje 21:50 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S režisérem Vítem Zapletalem 22:05 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 22:55 Marina 23:30 Kulatý stůl: Svědkové víry 20. století 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 8. 2016

6:05 Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor 7:00 Janáčkův máj: Bohuslav Matěj Černohorský a jeho pokračovatelé 8:15 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 8:35 Pod lampou: Končí se éra svobody a ctivosti? 9:45 Poselství svatých: František z Assisi 10:00 Muzikanti, hrajte 10:30 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 11:25 Můj Bůh a Walter: Člověk 11:40 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 11:45 Bible pro nejmenší: Petr ve vězení 11:55 Z pokladů duše: P. Prokop Brož – Poznávat Boha 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Jak potkávat svět (36. díl): Ivo Hrachovec 13:25 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 13:40 V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy 13:50 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 14:15 Ars Vaticana (25. díl) 14:25 Kulatý stůl: Svědkové víry 20. století 16:00 Milosrdenství a svatost: Krakov I. 16:16 Cvrlikání (37. díl): Kupodivu 17:25 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 17:45 Skleněná múza 18:00 Noeland (49. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec 18:35 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:40 Hermie a lhářka Flo 19:05 Sekce pro mládež ČBK 19:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 [P] 19:50 Z pokladů duše: P. Prokop Brož – Poznávat Boha 20:00 Šahbáb Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán [P] 20:30 Stopy ve sněhu 21:25 Plečníkův kostel sv. Františka v Lublani 21:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 22:00 Outdoor Films (15. díl): S Petrem Horkým 23:35 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 0:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (118. díl): „Natalika – Mým národům“ 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 8. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 6:25 Pro vita mundi (80. díl): Jan Špilár 7:10 Světoznámé výšivky z Cífera 7:25 Plnou parou do srdce Beskyd 8:05 Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ – Jezuité a jejich podnikání – 200 let od obnovy řádu 9:25 Ars Vaticana (25. díl) 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Pěšák Boží 11:45 Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec 11:50 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 11:55 Z pokladů duše: P. Pavel Semela

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

– Nepřepálit začátek 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 13:00 Národní kámen 13:45 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje 15:15 UNITED 2013: Jeden život 15:45 Poselství svatých: František z Assisi 16:00 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 16:20 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice 16:35 Hlubinami vesmíru s Ing. Janou Tichou: Planety, 2. díl 17:20 Andělka 18:00 Hledal jsem svobodu 18:10 Můj Bůh a Walter: Ateismus 18:30 Bible pro nejmenší: Na počátku... 18:35 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:40 Naše peníze, jejich osud 19:35 Bradi Barthova 19:50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Nepřepálit začátek 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 20:15 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou 22:00 Generální audience Svatého otce 22:30 Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafim (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk 22:55 Pražská Loreta 23:20 Národní národy: Rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 23:50 Život na konci života 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 8. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Island 6:45 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 7:00 Národní kámen 7:40 Milosrdenství a svatost: Krakov I. 8:00 Sekce pro mládež ČBK 8:25 Outdoor Films (15. díl): S Petrem Horkým 10:00 Kulatý stůl: Svědkové víry 20. století 11:30 Školy naděje 11:40 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 11:45 Bible pro nejmenší: Na počátku... 11:55 Z pokladů duše: Ing. Stanislav Juránek – Povolání politika 12:05 Janáčkův máj: Bohuslav Matěj Černohorský a jeho pokračovatelé 13:20 Ars Vaticana (26. díl) 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Muzikanti, hrajte 14:35 United 15:00 Noeland (49. díl) 15:30 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl): S režisérem Vítem Zapletalem 15:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 16:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 17:05 V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy 17:15 Pro vita mundi (80. díl): Jan Špilár 18:00 Hermie a lhářka Flo 18:25 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:30 Bible pro nejmenší: Adam a Eva 18:35 Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor 19:25 Léčit zlo láskou 19:50 Z pokladů duše: Ing. Stanislav Juránek – Povolání politika 20:00 Jak potkávat svět (9. díl): S Janou Lewitovou a Lenkou Mitášovou 21:05 Kouzlo štípských varhan 21:20 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Caldey Island, Wales 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice 0:20 Předání proutěného řemesla 0:45 Můj Bůh a Walter: Ateismus 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 8. 2016

6:05 Národní národy: Rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 6:30 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice 6:45 Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi 7:55 Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafim (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk 8:20 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 10:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje 11:45 Bible pro nejmenší: Adam a Eva 11:50 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Až na konec světa 13:10 Ars Vaticana (26. díl) 13:20 BET LECHEM – vnitřní

domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 13:40 Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 14:05 Putování modrou planetou: Island 14:45 O Adolfině Tačové 14:50 Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc 16:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: JELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 16:25 Sekce pro mládež ČBK 16:50 Šahbáb Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán 17:20 Kalvária Nitrianské Pravno 18:00 Světoznámé výšivky z Cífera 18:15 Polabský lužní les 18:30 Bible pro nejmenší: Potopa 18:35 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:40 Můj Bůh a Walter: Ateismus 19:00 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Caldey Island, Wales 19:35 To pravé srdce Evropy 20:00 Kulatý stůl (173. díl): Fanatismus a extremismus 21:30 CHKO České středohoří: Milešovka – Velemin a okolí 21:50 Chléb nás vzdejší 22:00 10 let s televizí Noe: S přehledem a nadhledem 23:35 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 0:35 Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 8. 2016

6:05 Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek 7:05 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 7:20 Přehled jsem holocaust: Svědectví Ludka Eliáše 8:30 Noeland (49. díl) 9:00 Hermie a lhářka Flo 9:25 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 9:35 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice 9:50 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 10:15 Povolání – Sestra Olga 10:30 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 11:35 Můj Bůh a Walter: Ateismus 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Pod lampou 14:15 Milosrdenství a svatost: Krakov I. 14:35 10 let s televizí Noe: S přehledem a nadhledem 16:10 Poselství svatých: František z Assisi 16:20 Rok vina 16:50 Jak potkávat svět (9. díl): S Janou Lewitovou a Lenkou Mitášovou 18:00 Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Blázňova obhajoba 18:30 Bible pro nejmenší: Potopa 18:35 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:45 Muzikanti, hrajte 19:20 Šahbáb Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán 20:00 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieněm (50. díl): Fotograf přírodních krás 21:35 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl): S režisérem Vítem Zapletalem 21:45 V pohorách po horách (27. díl): Đurkovec – Bukovské vrchy [P] 22:00 Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 22:25 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 22:40 Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ – Jezuité a jejich podnikání – 200 let od obnovy řádu 0:05 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 8. 2016

6:15 Ars Vaticana (26. díl) 6:25 Světoznámé výšivky z Cífera 6:40 Putování modrou planetou: Island 7:25 Jak potkávat svět (9. díl): S Janou Lewitovou a Lenkou Mitášovou 8:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: JELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 9:00 Předání proutěného řemesla 9:30 Milosrdenství a svatost: Krakov I. 9:50 Sekce pro mládež ČBK 10:30 Mše svatá [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 12:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2016 12:50 Muzikanti, hrajte 13:25 Skryté poklady: Lubomír 13:55 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieněm (50. díl): Fotograf přírodních krás 15:25 Tóny v tichu 16:00 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou 17:35 Můj Bůh a Walter: Ateismus 17:55 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:00 Noeland (50. díl) 18:30 Hermie a ustrašený pavouk 19:00 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 19:15 Guyanská Diana 19:40 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 20:00 Slezská Lilie 2016: koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) 21:05 Šahbáb Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán 21:35 Ars Vaticana (26. díl) 21:45 Polední modlitba Sv. otce Františka 22:00 10 let s televizí Noe: S přehledem a nadhledem 23:35 Hledal jsem svobodu 23:50 Má vlast: Cheb [P] 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4-6.8-10

Ž 40(39),2.3.4.18

Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi pospěš!*)

2. čt.: Žid 12,1-4

Ev.: Lk 12,49-53

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2

Ž 132(131),6-7.9-10.13-14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)

2. čt.: 1 Kor 15,54-57

Ev.: Lk 11,27-28

Pondělí 15. 8. – slavnost

Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20-27a

Ev.: Lk 1,39-56

Úterý 16. 8. – nezávazná památka

sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 28,1-10

Dt 32,26-27ab.27cd-28.30.35cd-36ab

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 19,23-30

Středa 17. 8. – ferie

1. čt.: Ez 34,1-11

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 20,1-16

Čtvrtek 18. 8. – ferie

1. čt.: Ez 36,23-28

Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očištnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)

Ev.: Mt 22,1-14

Pátek 19. 8. – nezávazná památka

sv. Jana Eudese

1. čt.: Ez 37,1-14

Ž 107(106),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34-40

Sobota 20. 8. – památka

sv. Bernarda

1. čt.: Ez 43,1-7a

Ž 85(84),9ab-10.11-12.13-14

Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Hledím na vás a vidím vás ztracené, a nemáte ani modlitbu, ani radost v srdci. Vraťte se, děti moje, a postavte Boha na první místo, ne člověka. Neztrácejte naději, kterou vám přináším. Děti moje, ať tento čas je vám každý den víc hledáním Boha v tichosti vašeho srdce, a modlete se, dokud se vám modlitba nestane radostí. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. července 2016

Ve výstavní síni

Vlastivědného muzea ve Švábenicích

je otevřena

každou neděli do 30. října 2016

nová velká výstava s názvem **NAŠI ZVÍŘECÍ PŘÁTELÉ: KONÍČCI, PEJSCI A KOČIČKY.**

Uvidíte opět nepřeberné množství všech druhů těchto ušlechtilých zvířátek Božího stvoření objektivem našich fotoreportérů. **Otevřeno je vždy v neděli odpoledne od 13 do 17 hodin.**

V neděli 9. října 2016 bude muzeum uzavřeno.

Zároveň si můžete prohlédnout stálé expozice

Vlastivědného i Kostelního muzea a stálou

Muzejní galerii betlémskou.

Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka

u Olomouce Vás srdečně zvou na

duchovní obnovu na téma

MATKA TEREZA – MISIONÁŘKA

MILOSRDENSTVÍ,

kteřá má souvislost

se Svatým rokem milosrdenství.

Uskuteční se **ve dnech 3.– 4. září 2016.**

Program začíná v sobotu v 9 hodin

mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie

a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v neděli

ve 13 hodin. **Přihlášky do 29. srpna 2016** na e-mail

info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. SRPNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne	NE 14. 8.		PO 15. 8.		ÚT 16. 8.		ST 17. 8.		ČT 18. 8.		PÁ 19. 8.		SO 20. 8.			
Antifona	1136	1262	1469	1654	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1734	1953		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1469	1654	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1734	1953		
Antifony	1137	1264	1470	1655	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1734	1954		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1734	1954		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1470	1655	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1471	1655	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1477	1663		
Prosby	1140	1268	1471	1656	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1724	1943		
Závěrečná modlitba	711	802	1471	1656	1476	1661	1187	1318	1202	1335	1476	1662	1477	1663		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1264	1402	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1472	1657	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1265	1403	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1472	1657	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	711	802	1471	1656	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 13. 8.															
Hymnus	1132	1258	1473	1658	1473	1658	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1473	1653	1474	1659	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1649	1866	1661	1878	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1468	1653	1474	1659	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	710	801	1468	1653	1474	1660	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1227	1361	711	803
Prosby	1135	1261	1468	1660	1474	1660	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	711	802	1469	1654	1471	1656	1476	1661	1197	1329	1212	1345	1476	1662	712	803
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

KALENDÁŘ NA ROK 2017

TAJEMSTVÍ VÍRY

Liturgické kalendárium a čtení

Jiří Kočenda • Revize liturgického

kalendária a liturgických čtení P. Pavel

Hödl • Redakce Věra Mrtvá a Daniel

Dehner

Týdenní stolní kalendář na rok 2017 s citáty převážně světců na téma každodenního prožívání křesťanské víry. Kalendář obsahuje občanské a liturgické kalendárium, dále mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

*Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 240x165 mm, 59 Kč*

ry 50. let 20. století nám autor představuje životní příběh jednoho z nevinně popravených v kauze Babice, mladého kněze Jana Buly, u něhož probíhá proces blahořečení.

*Karmelitánské nakladatelství • Váz., 128x190 mm,
316 stran + 32 stran obrazové přílohy, 399 Kč*

FENOMÉN C. S. LEWIS: ŽIVOTOPIS ZKUŠENÉHO LETOPISCE

Colin Duriez • Z angličtiny přeložila Pavla

Chudá • Lektoroval doc. Pavel Hošek, Th.D.

• Redakce Pavel Nápravník

Clive Staples Lewis je dodnes populární zejména díky svým sedmidílným *Letopisům Narnie*. Toto dílo potkal podobný osud jako trilogii *Pán prstenů* Lewisova přítele a kolegy J. R. R. Tolkiena – stalo se doslova kultovní záležitostí a část byla také zfilmována. Kromě *Letopisů Narnie* napsal Lewis mnoho dalších, neméně úspěšných knih. Je známý také jako autor odborných studií z oblasti středověké literatury i jako popularizátor křesťanské víry. Colin Duriez popisuje Lewisův život prostřednictvím několika pevných přátelství, jež navázal nejen v kruhu slavných Inklingů a která nepochybně ovlivnila jeho intelekt a dílo. Byli to právě Lewisovi dobří přátelé Hugo Dyson a J. R. R. Tolkien, kteří hráli významnou roli na jeho cestě k znovunalezení křesťanské víry. Jeho vztahem a později manželstvím s americkou spisovatelkou Joy Davidmanovou se inspiroval film *Krajina stínů*. Dozvíme se také, proč se téměř šedesátiletý Lewis vůbec rozhodl oženit se, proč se předtím jako mladík přistěhoval k dvakrát starší Janii Mooreové a jaký měl vztah s bratrem Warniem, jenž celý život zápasil se závislostí na alkoholu.

*Česká biblická společnost • Váz., 134x210 mm,
296 stran + 8 stran obrazové přílohy, 268 Kč*

ŽIVOTOPISY

OBĚŤ PŘÍPADU BABICE JAN BULA (1920-1952)

František Kolouch • Odpovědná redaktorka

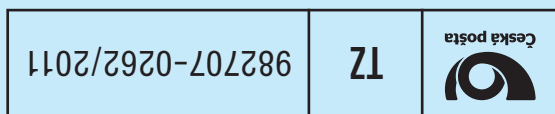
Maria Ondrášová

V červenci 1951 zazněly ve škole v Babicích výstřely. Zemřeli tři funkcionáři MNV. Třebaže již druhý den byli pachatelé dopadeni, využil komunistický režim událost jako záminku pro likvidaci dalších „nepohodlných“ osob. Rozpoutal tak jednu z největších represivních akcí v dějinách Československa. V kontextu atmosfé-

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.